

ladelse til at udøve dette Erhverv. Det er i Virkeligheden den Retstilstand, vi leve under. Saa snart en Kvinde er bleven underkastet Regulativet, er der ikke Tale om, at Politiet falder paa at advare og straffe hende, tværtimod virker hun i Overensstemmelse med dette Regulativ.

Jeg tror, at man uden at gøre sig skyldig i Overdrivelse kan sige, at det relative Flertal, Sagen set fra et kristeligt Synspunkt, foreslaar noget uretfærdigt; men dertil kommer yderligere, at det foreslaaede er upraktisk. Det er allerede blevet udførlig paavist af det ærede Medlem fra Vejle, at man ved at følge Flertallet vil komme ind paa en Opgave, der langt vil overstige Samfundets Kræfter. Man vil komme til at bygge Fængsler for Millioner og atter Millioner, anlægge saadan noget som 30—40,000 Sæger eller mere om Aaret for at gennemføre Foranstaltningen, og det kan ikke lade sig gøre. Det ærede Medlem vil maatte dertil sige, at hans Valgsprog er: Fattig men dydig; lad det saa kun koste Penge; han vil have det gennemført. Jeg skal hertil svare, at hvis jeg var vis paa, at Ordspørgnet passede, skulde jeg gerne følge ham, men jeg frygter for, at fattige blive vi nok, men dydige blive vi saa vist ikke mere, fordi vi saa denne Lov vedtagen. Hvis man saa endda slap helt for den Forargelse, der fløber ved den nuværende Ordning, men det er ikke paa nogen Maade Tilfældet. De Forhold, der altid ere bleven dragne frem som det værste paa disse Omraader komme til at bestaa i deres fulde Flor: Advarslen blot fordi en Kvinde er mistænkt, denne Advarsel, der, naar den er uretfærdig, kan være i saa høj Grad krænkende, kan gives ogsaa efter det ærede Medlems Forslag. Bevist for Forseelse mod § 180 siges undertiden at være tilvejebragt — jeg haaber ikke, det er saa — ved Hjælp af en Slags Agents' pro- vocateurs, Folk hvem det er overdraget at staffe Bevist, som jo efter Sagens Natur ikke er let at staffe. En eller anden underordnet Politifunktionær sættes ud paa vedkommende Kvinde, han sætter sig i Forbindelse med hende, giver Penge for at træde i Forhold til hende og optræder derpaa som Vidne. Fristelsen til en saadan Fremgangsmaade bliver nøjagtig den samme efter Flertallets Forslag. Der vil stadig væk skulle tilvejebringes Bevist efter § 180, det vil akkurat lige saa godt kunne finde Sted paa den Maade for Fremtiden, og at liget er oprørende, derom ere jo vist alle enige. Den for Blufærdighedsforeningen saa krænkende Visitation, særlig naar Visitationen har været ugrundet, vil ligesledes blive staaende, efter

det Forslag, som det ærede Medlem har fremjat, der paa disse Punkter ikke afviger fra Lov af 1874. Kvinderne skulle altsaa fremdeles visiteres, i saa Henseende ere vi ikke videre. Man har talt meget om det oprørende i, at Samfundet fremmer Uædeligheden ved at staffe Garanti for, at en Kvinde ikke er smittet; ogsaa dette Forhold vil blive uforandret efter det ærede Medlems Forslag. Garantien bliver for et halvt Aar, idet der, naar en Kvinde er straffet efter § 180, gaar et halvt Aar, i hvilket hun vedblivende skal visiteres. Man giver altsaa fremdeles denne Garanti, idet man siger til Mandfolk: Her kunne I ty hende, her garanterer Samfundet mod Smitte. Alle disse Ulemper, som bestaa ved den gamle Ordning, blive fremdeles bestaaende ved den foreslaaede. Jeg tror hermed, at man ved at have paavist, at man vel kan sige, at vi ved dette Forslag ikke faa noget ganske særlig rent Vand. Men jeg tror ganske vist ogsaa, at det ikke er synderlig bedre bevendt med det andet Mindretals Forslag. Jeg skal indrømme, at det ærede Medlem fra Vejle (Falkensfjerne) er logisk. Hans Forslag er ikke andet end en naturlig Konsekvens af Udviklingen, som den er foregaaet i de senere Aarhundreder. Naar man nu hører Straffelovens § 180, saa er det ikke andet end en aaben Proklamation af, hvad der i Virkeligheden staar i Loven. Utugtserhvervet gøres herved til en lovlig Næring, og desværre kan det ikke nægtes, at det har Samfundet allerede faktisk maattet gøre det til; dertil er for saa vidt intet at sige. Men ved at ophæve de Bestemmelser, som sigte til Kontrol med og Regulering af Utugt, gør det ærede Medlem den ikke alene til en lovlig, men ogsaa til en ganske fri og ubunden Næring, og fra et moralsk Synspunkt, som det jo er vanskeligt at drøfte, tror jeg, at en saadan Frigivelse fra et sanitært Synspunkt vilde være i højeste Grad forderkelig. Utugtserhvervet er jo en Næringsvej, som maa kaldes overmaade sundhedsfarlig. Der er andre lovlige Næringsveje, der som sundhedsfarlige ere underkastede speciel Kontrol af Politiet. Der er jo en hel Række saadanne, f. Eks. Handel med gamle Klude og Ben, Svinehold og den Slags Ting. De ere af sanitære Hensyn underkastede Kontrol, og det forekommer mig, at denne ny lovlige Næring maatte naturlig hensees til samme Kategori. Det gaar virkelig ikke paa nogen Maade an at lade den være fri. Vi maa huske paa, at det her drejer sig om en Sundhedsforanstaltning, som tilsigter ikke alene at værne om skyldige Mennesker, men ogsaa om uskyldiges Belfærd og om kommende Slægter. Jeg forstaar